

Idealisme og materialisme.

Av fylkesfører Axel Aass.

«Det er ikkje noko du inderlig vil: det finnst ikkje eld i di sjel. Du står der og nikkar og er berre snild, og ingenting sett du på spell.»

Lars Eskeland.

«Du er sjølv eit emne, gut, kjenn og skyn det, form det ut.»

Olav Aukrust.

Få begrep er blitt så fortuklede som «idealisme» og «materialisme». «Materialisme» er av mange blitt folket som strevet for å bedre de materielle kår. «Idealisme» er oppfattet som noe i retning av svermerisk gymnasiast-poesi.

Vi nasjonalsosialister setter alt inn på å bedre de materielle kår, men vi er ikke materialister. Det materialistiske livssynet hevder at alt i livet er utledet av materien. Det døde og det livløse stoffet er det som hersker i tilværet. Ut fra dette skapes det en moral som lærer at menneskene skal nøye seg med de materielle verdiene.

En idealisme som ikke er forenet med realisme, blir bare luftig og tåkeete svermeri. En realisme som ikke har idealistisk innslag blir grå og uten inspirasjon.

Vi er tilhengere av en realistisk idealisme og en idealistisk realisme.

«Idealisme» vil si at en trur på åndelige krefter og rekner med ideens evne til å påvirke de menneskelige handlingene. Ut fra dette ser vi på de åndelige verdiene som vesentlige i tilværet.

«Trur du virkelig at Europa kan holde stand mot bolsjevismen? Mener du at Norge kan vinne igjen frihet og selvstendighet?» Slik spør materialisten. For ham er det alltid krefter utenfor ham som avgjør tingene.

«Hva er rett og hva er galt? Hva er ondt og hva er godt?» Slik stiller idealisten problemet opp. Han prøver å nå fram til et svar, og dette bestemmer hans holdning. Han vet at samfunnstilhøva er et resultat av menneskelig innsats. Derfor har hvert enkelt menneske plikt til å gjøre innsats på rette måten. Som vi sår, skal vi høste. Tingene avgjøres i oss og gjennom oss, ikke utenom oss.

Materialisten ser på livet som død mekanikk og på mennesket som en brikke. Idealisten betrakter livet som levende natur og mennesket som såmann. Materialisten er objekt og lider sin skjebne, idealisten er subjekt og leder sin skjebne. Materialisten er bare publikum. Alle oppgangstider er preget av idealisme. Alle forfallstider av materialisme.

Materialisten krever øyeblikkelige materielle fordeler som betaling for det han yter. Idealisten vet at det alltid går en tid mellom vårann og skårann. Vekstperioden kommer en ikke utenom. Vi er ikke så nøye på om det blir vårt slektledd som kommer til å høste fruktene. Vi lever for dem som kommer etter oss.